

FEDE-NIELS

Nr. 1
2022

Seriehelten, vi har ventet på

Himmel, helvede, Holstebro

NYT DANSK
ROMANFORLAG

Fede-Niels bind 1 af cirka 75:

**HIMMEL,
HELVEDE,
HOLSTEBRO**

Copyright 2022 by
Niels Vector Pungknockel,
Gideon Pork-Lubbertsen
og
Nyt Dansk Romanforlag

Find os på [facebook](#),
på [Landsbytossen.dk](#)
og her: [Nyt Dansk Romanforlag](#)

Pris og salgsbetingelser
på sidste side i denne e-bog

*Tilegnet mindet om vore kolleger
Karen Blixen og Sven Hazel
med tak for evig inspiration*

*En særlig tak for redaktionel assistance rettes til vor ven
Poppe Hammurabis-Agderstjerne*

1. NOVEMBER 2024 kl. 09.47

– Fede børn er glade børn, mumlede Niels, idet han rejste sig fra lokumsbrættet og skuede ned over sin bug. Den var hverken større eller mindre end i går, men nok et par numre større end i fjor. Udsigten til hans fødder var blokeret, og de dinglende friluftorganer under den flæskede kæmpeballon måtte han stille sig foran et spejl for at kunne inspicere, hvilket han ikke så nogen grund til at gøre lige nu. Seneste gonoré var nedkæmpet, og han havde ikke siden foretaget sig noget, der kunne påføre ham en ny. Man fik jo for helvede ikke betændelse i kødfløjten, så længe man bare spillede solokoncerter på den.

– Fede børn *er* glade børn, gentog han, – og jeg er en fed og glad ung mand, bum færdig.

Niels havde haft det opmuntrende ordsprog for øje hele sin barndom og kom for alvor til at sætte pris på det, da han lærte at læse, sådan cirka som 12-årig. Fede-Magda, hans bedstemor, havde broderet slægtens motto på en bund af sort klæde, og bedstefar, Pølse-Werner, havde fået det indrammet, så det kunne nedarves og holdes i hævd gennem generationer.

– Ja, og det passer sgu! sagde Niels højt og tydeligt, mens en brusende, gurglende lyd markerede to en halv pølses afsejling fra den hvide – i hvert fald oprindeligt hvide – wc-kumme.

Dagens øvrige gerninger kunne påbegyndes: Netporno, masturbation, BT og Ekstra Bladet, tidlig frokost, en slags biksemad på rester fra i går, og så en tur rundt i byen. Der var vist penge til en enkelt bajer på et af de værtshuse, hvor Niels ikke for tiden var i karantæne, og måske mødte man en eller anden, der kunne blokkes for en bajer mere. Eller fem.

1. NOVEMBER 2024 kl. 11.18

Håbet beskæmmer ingen, men virkeligheden ramte Fede-Niels i form af et projektil gennem hans højre skulder, da han stod på hjørnet af Store Torv og Grøns-gade. Nogle få gram metal bevægede sig med en hastighed af 450 meter i sekundet ind i hans krop, borede en tunnel gennem hud, flæsk, muskel, knogle, muskel, mere flæsk og mere hud, bum videre. Stærkt nedbremset ramte projektilet en kalkpudset mur og dumpede ned på fortovet, mens Niels skreg, så det kunne høres over store dele af Holstebros midtby.

En ældre dame på indkøbstur ringede til 112, og hendes veninde pressede et papirlømmetørklæde mod det blødende udgangssår. Det virkede ikke. Fede-Niels havde mistet omkring 2 deciliter af sit røde livsblod, da han nåede frem til skadestuen på Lægårdvej.

Han fik en bedøvende sprøjte og vågnede på en enestue, ikke fordi han var vip-patient eller i akut livsfare, men fordi de havde testet ham positiv for den frygtede Kiruna-feber, der nu på fjerde år hærgede Holstebro og resten af verden. Niels havde ikke haft feber, og bortset fra seneste gonoré synes han ikke, at han havde fejlet noget af betydning i lang tid, men nu var han i isolation, bum færdig.

1. NOVEMBER 2024 kl. 16.27

Rødtligt solskær farvede vesthimlen, da døren til enestuen gik op. Ikke nogen læge eller sygeplejerske denne gang, men et politiskilt, fremvist af en hånd i en kondomtynd lyseblå gummihandske.

– Nulla Asmussen, Midt- og Vestjyllands Politi, sagde strømeren gennem et åndedrætsværn. Iført en heldragt af mat plastic var hun også, og muligvis sagde hun ikke Nulla, men Ulla.

– Jeg har fået at vide, at vi skal gøre det kort, så lad mig bare høre, om du er fra Brown Bastards eller Black Terror? Hvem af dem, Niels?

– Ingen af dem.

– Lad mig få svaret, så vi kan sætte noget i gang. Jeg finder ud af det alligevel. Brun eller sort, Niels?

– Hvid.

– Ha ha, meget morsomt. Man kan ikke høre, du lige har fået en kugle igennem dig.

– Hvid og uskyldig som en engel, sagde Niels.

– Kun straffet tre gange. Senest for brugstyveri af motorkøretøj samt kørsel med sprit og metamfetamin i blodet.

– Jeg havde lånt den bil, men røvhullet sagde noget andet. Måske var det dig, der fik ham til fortælle en fed løgn i retten.

– Brown Bastards eller Black Terror, Niels? Det er spørgsmålet lige nu.

– Skrid. Giv en hårdt såret mand lidt fred og ro.

– Jeg kommer tilbage.

– Ullabulla, hør her: Jeg kender ikke en skid til de bander. Ikke andet, end hvad man hører ude i byen. Tror du, de skide gurkere vil have en fed hvid mand med i deres business?

– Der er danske medlemmer i begge bander, og der bliver skudt i Holstebros gader. Og i Herning og Viborg. Skulle vi ikke se at få det standset, Niels?

– Jo, det synes jeg du skulle. Nu med det samme. Skrid af sted og gør noget ved det, for helvede.

4. NOVEMBER 2024 kl. 10.14

– Jeg har lige fået at vide, at de nok udskriver dig i morgen, men du skal stadig være i isolation, og jeg har fået alt dit lort læsset over til mig, lød det med ru og sur stemme. Pølse-Werner var kommet på besøg, og han havde ikke taget blomster eller chokolader med. Hans fjæs bulnede rødt og surt som rødbedeeddike over kirunamasken.

– Hvad mener du med alt mit lort?

– Din luftmadras og dit fjernsyn og dit snavsede tøj og en kasse med snavsede køkkenting. Lige til lossepladsen, hele lortet, men nu står altså hjemme hos mig og Song My.

– Jamen hvorfor?

– Fordi du ikke har betalt husleje i tre måneder, tumpe.

– Jamen kommunen.

– Du har jo for helvede heller ikke passet dine aftaler med kommunen og jobcenteret, vel? Jeg ved alt om, at de er røvhuller, men hvis man vil have deres penge, skal man altså høre på deres lort engang imellem. Jeg kan give dig et kursus i, hvordan man puler de røvhuller, men du gider ikke høre efter, vel?

– Jeg er syg. Jeg er hårdt såret. Hvad fanden vil du have, jeg skal gøre, bedstefar?

Pølse-Werner gik hen til vinduet og tilbage igen. Hans røv i de blå lærredsbukser lignede bagsiden af en flodhest.

– Der er én ting, du i hvert fald ikke skal gøre, sagde han, – og det er at flytte hjem til mig. Jeg har stillet dit lort i kælderen, og du kan hente det, når du har fundet ud af noget.

– Tusind tak. Det er næsten alt for meget.

– Ja, det er det sgu egentlig, så pas på, jeg ikke fortryder. Song My var ikke spor glad for at skulle flytte rundt på tingene i kælderrummet.

– Hvor længe bliver hun denne gang?

Pølse-Werner havde en thaikæreste, som han havde smuglet ud fra et bordel i Hamborg og derefter over grænsen ved Kruså. Niels havde set hende et par gange ude i Holstebros gader og brød sig ikke om synet.

– Hun bliver, så længe det passer hende.

– Og jeg er hjemløs. Skide være med hjemløse og forældreløse Niels.

– Du har en stor familie uden for bygrænsen. Du kan tage til Klamhuse, Nørre Usseldrup, Blodhavn eller Jøderup.

– Hvor ingen af os har været de sidste 20 år, vel?

Pølse-Werner rettede sig så meget, som hans kropsbygning tillod.

– Vi tilhører Knockelslægten, min søn. Onkel Philbert eller grandonkel Louis vil skaffe dig et job.

– Et job?

– Du hørte rigtigt.

– Farvel, bedstefar, og tak for ingenting. Jeg er syg og skamskudt og har uhyggelige fucking smerter. Hvis du ser en skide forpulet sygeplejerske eller læge på gangen, så sig, at jeg sveder af smerte og skal have morfin. Lige nu.

7. NOVEMBER 2024 kl. 11.03

– Den, der ikke arbejder, skal ikke spise.

Fede-Niels stod i halvmørke på et koldt stengulv. Ordene kom fra en skikkelse, der sad i skrædderstilling på et bord længere inde i rummet. Krydret piberøg bølgede om det tandløse, gennemrynkede slubbertfjæs. Niels var i audiens hos Louis B. Knockel.

– Er du enig? fortsatte oldingen efter nogle øjeblikkes tavshed.

– Ja, på den måde, at...

– Godt. Så hvad skal vi bruge dig til? Hvad har du lavet indtil nu?

Sovet længe og spillet pik på kommunens regning. Niels sagde det selvfølgelig ikke højt.

– Alt muligt forskelligt, mumlede han.

– Det kan jeg tænke mig. Men arbejdsmæssigt. Vær helt præcis, min fedladne unge ven. På hvilken front kan du deltage i landproletariatets daglige kamp for eksistens, brød og ære?

– Jeg har... jeg har kørekort og truckcertikat.

Louis lo, og den tørre latter slog over i en hosten. Han spyttede.

– Du kommer til os fra Holstebro. Hvad synes du om Holstebro?

– Jeg vil hellere være her eller på Hawaii.

– Omsider et fornuftig standpunkt, lød det fra oldingen. – Jeg har kendt dine forældre, og jeg ved, hvor sørgeligt det endte for dem. De brød med alle sunde traditioner og blev akademikere og folkesocialister, ikke sandt?

Niels gryntede. Det var svar nok.

– De migrerede til Århus, som er cirka tre gange værre end Holstebro. København

er syv gange værre, men Århus er slemt nok, og her gik din stakkels far og mor, disse ynkelige slægtsforrædere forudsigeligt og hurtigt til grunde, moralsk såvel som fysisk, ikke sandt?

– Jeg har afskrevet dem, sagde Niels. – Århus, København og Holstebro er fjendeland fra nu af.

– Sådan! Hvis du gør dig fortjent til det, kan du få lov at bekæmpe Holstebro resten af dit liv. Og lad mig så høre om din erhvervserfaring.

– Jeg var i praktik hos en slagter. En butiksslagter.

– Hvornår?

– Æh, da jeg gik i 8. klasse.

– Og hvor længe er det siden?

– 12-13 år.

– Og efter det, i al den tid, der er gået?

– Altså, jeg har været på kursus i...

– Nok. Stop. Du møder på Blodhøj Kadaveropskæringsfabrik i morgen klokken nul seks syvogtredive præcis. Du får et brev med fra mig, og du gør alt, hvad de siger, og du gør det lige så forbandet hurtigt og effektivt, som du overhovedet kan. Er det forstået?

Niels gryntede.

– Kom nærmere, sagde oldingen. – Du skal have en lussing, nej, et par stykker.

– Hvorfor?

– Det er din indvielse til livet som voksen mand i Knoockel-slægtens nordvestjyske hjemsogne. En klaskelussing over venstre kind og en svirpelussing over den højre. Kom nærmere, min store, stakkels, hårdt prøvede dreng. Nu skal vi i gang med at lave et menneske ud af dig.

8. NOVEMBER 2024 kl. 06.36

Landproletarerne stod i ranke, tavse kolonner ved Kadaveropskæringsfabrikkens port, de fleste iført kasket eller hue med øreklapper, mange i gummifrakker og træskostøvler.

Niels ventede bagest i den yderste række, småfrysende og med hænderne samlet på ryggen. Med korte, ængstelige skridt og tarmluft i flere omgange drønende bagud nåede han omsider frem til en herre i mørkegrøn uniform, lige så høj og næsten lige så fed som Niels selv, og med et skilt på brystet:

Hartmut Gaffelwaber
Inspektør

Niels rakte sit brev frem og blev øjeblikkeligt belønnet med en lussing over venstre kind. Inspektørens læber bevægede sig stumt, mens han læste.

– Udmærket, sagde han. – Vi har et dødsfald, en sygemelding og en faneflugt i produktionen, så du kan starte som prøveansat uden nogen rettigheder nu med det samme. Der er formiddagskaffepause kl. 10.57 til 11.04 præcis, frokostpause 12.44 til 13.09, eftermiddagskaffepause kl. 15.51 til 16.02, fyraften med opstilling i kolonner og taktfast udmarch gennem porten kl. 18.36. Forstået?

– Ja, men...

– Jeg placerer dig ved bånd 4 over for Gylbert Larzen, vores ældste og mest rutinerede opskærer. Hvis du gør alt, hvad han gør, og i samme tempo, har du fast arbejde resten af livet. Forstået?

– Jo, men...

En lussing over højre kind afsluttede samtalen. Inspektøren snurrede rundt på støvlehælen, og hans nye undersåt på prøve fulgte efter, rask marcherende ind i opskæringshallen, der var på størrelse med et olympisk stadion, eller i hvert fald virkede sådan på Niels.

En langarmet olding, hvis fjæs kunne minde om Louis B. Knockels, stod på den anden side af opskæringsbåndet. Efter få minutters arbejde var hans gummiforklæde allerede vådt af blod.

Transportbåndene i kæmpehallen rykkede fremad med kadavere af alle slags. Man hev dem efter tur over på det marmorbord med blodrille og afløb, som var selve arbejdspladsen. Kødøkser og elektriske stiksage hang i fjedrende kabler, og på et rullebord lå finere knive i størrelse helt ned til kirurgiske skalpeller.

Gylbert Larzen arbejdede som i trance, næsten uden at se på det læderede, halvrådne svinekadaver, han havde på bordet. Hans små, kloge oldingeøjne fulgte hver af Niels' bevægelser. I løbet af en halv time var en kanin og to trafikdræbte pindsvin flænset op og parteret ovre hos Niels. Halvnøgne drenge samlede kødstumper, ben og pels sammen i tremmevogne og løb videre langs båndet.

– Godt begyndt, min dreng, sagde Gylbert. – Du kan lære det. Du skal op i cirka dobbelt tempo, men det kommer du også.

Niels var allerede øm i skuldre og arme.

– Videre, hurtigere! kvækkede Gylbert. – Se den muskuløse, pandeskudte, stadig varme ponyhingst, der kommer rullende dér. Den er din, Niels! Den er dit svendestykke, og den skal være afskrælet og udbenet til sidste splint inden formiddagskaffepausen klokken 10.57 præcis!

5. MARTS 2025 kl. 12.33

Så blev det tid til sidste hug inden den tidlige fyraften. Det er jo lørdag, for helvede, så løft hagen, Niels, og ånd dybt ind!

Finaleopgaven, inden fabriksfløjten kunne tude, blev en druknet gris. Opsvulmet, eksploderende med rådne indvolde ud i meters omkreds. Hårdt arbejde, og Niels følte medlidenhed med den kæmpestore so. Så prægtigt et dyr, så sørgelig en skæbne. Men arbejdet skulle gøres.

På den anden side af båndet var gamle Gylbert i gang med ofrene fra en trafikulykke, der skete ude i Blodhavn i går. Alle havde hørt om den, og her kom resterne af et af de sønderrevne kadavere rullende. Gylbert tændte en cigar, og den sad som et glødende kanonløb i hans mundvig, mens han huggede løs.

Niels blinkede et par gange, inden han selv startede den elektriske stiksav og førte den gennem grisens brystkasse. Han arbejdede i et tempo og med en præcision, der næsten nåede op på højde med gamle Gylberts, og han fik en hilsen med tomten op fra den anden side af båndet. Røg og damp bølgede omkring den frenetisk arbejdende olding.

Ja, det kørte for Niels. Efter genopdragelse hen over de mørke vintermåneder, daglige lussinger, grovfoder i form af savsmuldsbrød, rå foderroer og ikke at forglemme: kødfoder fra hans arbejdsplads, var han som lovet af onkel Louis blevet til et helstøbt nordvestjysk mandfolk. En del af hans korpus var konverteret til muskler, uden at han dog var løbet tør for bugflæsk eller nakkefolder. På fabrikken havde han flere gange været ugens elitearbejder med en præstation på næsten det dobbelte af kvoten, og den kvote var ikke lavt sat.

Lige nu baksede vor brave, genfødte nordvesttjyde med de halvrådne rester af det enorme svinekadaver, og trods al energi løb der 11 minutters overarbejde på. Det ville udløse 16 en halv øre ekstra i næste lønningspose. Opskæringsfabrikken var en hård arbejdsgiver, men punktligt retfærdig, når det gjaldt lønforhold og alle andre aftaler.

Endelig kunne et par af de tjenestgørende fabriksdrenge skovle svinestumperne ned i deres tremmevogne og spæne ud af den allerede tomme hal.

Solen sendte skarpt forårslys hen over Nordvestjylland, og Niels fløjtede, mens han

slentrede over Klamhuse Hede ad den kendte, trampede sti til bolsmand Pockelwabers gedestald, hvor han havde et værelse på loftet.

Efter et hurtigt bad i en balje koldt vand, inklusiv en grundig afvaskning og indsmøring af avlslemmet og den vedhæftede pung, skiftede han til uniform, inden han småløb i retning af hedens sydlige ende.

– Ja ja ja, her kommer jeg! brølede han ud over den mennesketomme hede, der lå flad og gulbrun som en pandekage foran ham. Brølet rungede højt op i himlen, og en velstemt stolthedsklokke kimede i hans kraniekuppel: Han var optaget som aspirantmedlem i Blodhavn Borgervæbning, han havde gennemgået indvielsesritualer over og under bæltstedet, og nu i eftermiddag skulle de aktive væbnere på manøvre og vise, hvad de kunne præstere i en af de mest populære nordvestjyske feltdiscipliner: Fækalieskydning efter levende, løbende mål.

5. MARTS 2025 kl. 14.59

*Vi har skidt,
tungt og tit;
nu skal vi nyde
med pubæ at skyde
på svenske turister
og en rød minister;
kanonen er smurt
og ladet med lort!*

Niels brølede med på slagsangen, klaskede sig på maven og deltog i kammeraternes latterbrøl. Alle de raske drenge var her, iført gummiforede, camouflagemønstrede heldragter: Philmert og Poppe med hver sin zinkspand, svingende fuld af omrørt brunvare, Lubbert og Baryl med en fælles balje, Wolle, Crass og Hartmann med kulørte plasticspande, og yderligere fire-fem ældre borgervæbnere klar til indsats med den medbragte ammunition.

Selv havde Niels medbragt en uges latrin i en praktisk, rummelig plastictaske fra Aldi, der gyngede og skvulpede i takt med hans bevægelser.

En dunk blå drikkepetroleum gik rundt, og da alle havde fået en slurk, tog Philmert Pungknockel, Borgervæbningens overkorporal, opstilling ved den pneumatiske fækaliekanon og svingede med et skakternet signalflag. 300 meter inde på heden blev en flok svenske turister – årets første – lukket ud af deres Linköping Vikingbuss, og de havde ikke taget mange skridt i retning mod klitrækken ved Vesterhavet, før den første brune salve klaskede hen over dem.

Forbløffende, så hurtigt ældre svenskere kan løbe! Nogle få kvikke søgte i sikkerhed bag den tilsølede bus, resten spænedede i spredt formation mod horisonten. Ind imellem lød der vræl og hvin, når en ladning brun pladdermasse ramte sit mål.

Borgervæbnerne skiftedes til at lade og skyde. En stolt Niels kunne se, at hans andet forsøg på lang distance traf en høj, hvidhåret svensker i gul regnfrakke.

– Halløj, venner, se til højre! Et nyt mål.

Niels drejede hovedet, og sekundet efter var det kanonen, han rettede den vej. Tre

brune unge mænd, iført dyre vindjakker, slaskede benklæder og splinternye sportssko i overstørrelse bevægede sig med en dødsforagt, der kunne skyldes mod eller dumhed lige imod ham.

Kabum, sagde det. Splat, sagde det.

– Walla walla, fucking dansker!

Kabum, sagde det en gang til, og nu vendte alle tre rundt og satte i løb. Niels fik affyret endnu et skud, men denne gang strejfede han kun den bageste af de spænende.

Gurkeren snurrede kortvarigt rundt og viste en fuckfinger.

– Jeg ved hvem du er, danske svin. Du er en død mand nu!

– Hurtigt, hvædede Niels til makkeren ved ladepumpen. – Ham dér skal også pyntes.

Men det var for sent. Gurkerne forsvandt rundt om et buskads, og man hørte deres muskelbil starte.

– Godt arbejde, alle sammen, og en flot finale, Niels, lød det fra overkorporal Pungknockel. – Øvelsen er forbi, og vi kan melde klar til turistsæsonen. Nu skal der festes, drenge!

5. MARTS 2025 kl. 21.04

*Danse, danse, grisling min,
du er sgu et lækkert svin;
du har røde trusser på
og en transparent bh.
Du skal være min i nat,
søde lille griseskat:
Giv din væbner kys og klem
og tag mod hans rejste lem.*

Sangen rungede under bjælkeloftet i Nordvestjysk Landslubbertloges festsal, som Niels denne aften oplevede for første gang. Han var på en vikingeborg, syntes han. Det kunne være prins Valiant eller Harald Blåtand for bordenden, men det var altså overkorporal Pungknockel med det røde ansigt oplyst af fakkelskær, mund og hage glinsende af fedt, uniformsskjorten knappet op og kasketten for længst smidt bagud.

– En slubbertsål for alle tapre væbnere! brølede korporalen.

Niels løftede det tunge messingbæger og slubrede gul hestepilsner i sig. En stærk, rå drik, der gik lige op i øjnene og hjernen, ned i brystet, maven, skridtet. Han havde stadig en ordentlig knytnæve af sortstegt svineskank på lerfadet foran sig, og ved siden af nogle humpler rugbrød til at tørre blodsovsen op med.

– En væbnersål for de nordvestjyske landslubberter! lød det fra den anden ende af bordet.

Endnu en slurk og endnu et jubelbrøl fra alle struber. Niels havde fået besked om, at han i løbet af få måneder kunne blive medlem på prøve af slubbertlogen. For en person, født og opvokset i Holstebro, ville det normalt være umuligt, om han så havde opført sig som en førsteklases slubbert i 10 år, men Knockelnavnet åbnede mange døre.

Boblende af stolthed tog han imod en albue i siden.

– Du er min ven, sagde Philmert Schneckelfritz med grødet stemme. – Skal vi ryge en tangcigar sammen?

– Lidt senere, svarede Niels. – Jeg skal gumle noget mere flæsk i mig, mens det stadig er lunt.

– Vi tager cigaren bagefter. Den sætter turbo på fordøjelsen. Har du opdaget, hvordan stolesæderne her fungerer?

– Æh...?

Philmert rejste sig skramlende. Med en hånd bagud slog han sit sæde op. Der var et lokumsbræt under det, og – Niels bøjede sig derhen imod og kiggede efter – en spand, der bar præg af mange års brug og ikke alt for ihærdige afvaskninger.

– Skide smart, sagde han.

– Du er min ven, gentog Philmert, – og når de dér røvbananer kommer efter dig, så smadrer vi dem sammen.

– Hvaffor nogen røvbananer?

– Gurkerne fra i eftermiddags, hvem ellers? Jeg har set dem før. De er bandemedlemmer fra Holstebro. Black Mambo eller Brown Sugar eller hvad det lort kalder sig for tiden.

– Hvis det var et par af de lortehoveder, der skød på mig dengang i november, så fik de selv et hug i dag. Ikke en time for tidligt.

Philmert tørrede fedt og ølskum rundt i underansigtet.

– Men de er farlige. Du siger det selv. De skyder ikke med lort. De skyder heller ikke med sådan et fint lille projektil, som du fik gennem kroppen. De er gået over til dumdum-kugler.

– Hvaffor nogen? Dumme kugler, ha ha?

– Kugler, der splitter op i flere stykker, når de er kommet ind i kroppen eller hjerneskallen. Indgangssåret er måske ikke større end en rottes røvhul, men hele baghovedet forsvinder. Det er ikke så skide sjovt, Niels. Heller ikke for dem, der står ved siden af og kigger på det.

– Du har læst for mange tegneserier.

– Jeg har lige læst Tolstoys "Krig og fred". Vil du låne den?

– Hold nu kæft, Philmert. Dansegrisene kommer!

Musikken overdøvede Philmerts svar. Trommelyde og en tung, hurtig bas fyldte festsalen. Fire lyserøde grise, klædt i bikini og med kraftig ansigtsmakeup, dansede ind i salen. Smukke dyr og ikke kun til pynt. De var udlånt fra Blodhøj Folkebordel, og resten af aftenen og natten stod de til rådighed for borgervæbnerne ganske gratis.

Niels stak hånden ned mellem benene. Jo jo, han var klar til det hele.

6. MARTS 2025 kl. 08.13

– Av for sjutton! grynter Niels, idet han gør et tredje forsøg på at løfte hovedet fra puden. Han har hovedpine, og han har brækket sig på gulvet, men vi forlader ham en morgenstund, hvor hans sind er opløftet. Hans tyrehoved og hans tunge, hårdt polstrede body er gennemsyret af knockelsk slægtsstolthed, og han ved, at store nye eventyr venter.

Det vil snart vise sig, at han får ret. I Holstebro er de ledende gurkere nu til formiddag kaldt sammen til krigsråd. Blanke luxusautomobiler med tonede ruder er parkeret i nærheden af Abdallahs vandpibecafé, og yngre brune slamberter holder vagt i gaden.

Følg Niels på hans videre færd! Nye udgivelser i serien vil altid blive annonceret på [facebook](#), i [Landsbytossen.dk](#) og hos [Nyt Dansk Romanforlag](#)

Købs- og distributionsbetingelser
på næste side

Købs- og distributionsbetingelser for denne e-bog:

Udsalgsprisen er **kr. 3,98**

For faste læsere af Landsbytossen.dk dog kun **kr. 1,99**

Beløbet overføres til konto i Jyske Bank

6610 6277185

Efter betaling har man ubegrænset ret til besiddelse af e-bogen samt ret til videregivelse af 2 eksemplarer.

Ved videregivelse af flere end 2 betales atter

kr. 3,98 eller kr. 1,99

Overtrædelse af disse betingelser kan straffes

med livsvarigt tvangsarbejde på

Blødhøj Kadaveropskæringsfabrik KmbH